

Lidice nesouhlasí s realizací projektu Rozeznění – Lidice 2012

Lidice, 9.5.2012

Na území bývalých Lidic má občanské sdružení Sonosféra realizovat projekt Rozeznění – Lidice 2012. Dosud žijící pamětníci, jejich potomci a další občané Lidic jsou znepokojeni a nesouhlasí s obsahem audiodramatu a žádají jeho zastavení. Hlavním důvodem přitom je zkreslování událostí v obci před jejím vypálením.

Projekt Rozeznění-Lidice 2012 vzniká v souvislosti s připomínáním si 70letého výročí lidické tragédie. Návštěvníci pietního území mají v budoucnosti mít možnost zaposlouchat se do audiodramatu líčící poslední týden před vypálením Lidic. Problém je v tom, že audiodrama zkresluje historii a zlehčuje období heydrichiády a stanného práva, které předcházelo samotnému vypálení vesnice.

Přeživší a občané Lidic uznávají, že osud vesnice je častým předmětem uměleckého zpracování a připouští uměleckou licenci. Dodávají však, že v případě projektu Rozeznění - Lidice 2012 o umělecké dílo v pravém slova smyslu nejde a umělecká volnost tak nemůže být dána. „Projekt má být realizován přímo na pietním území, posluchači budou zdramatizované rozhovory považovat za realitu. V takovém případě mají realitě odpovídat, celkový obsah projektu má projít připomínkováním těch, kterých se dotýká a jejich připomínky mají být respektovány a přijaty,“ říká Veronika Kellerová, starostka Lidic.

Autoři předložili dramatické texty Lidickým pozdě. „Prakticky jsme neměli možnost se s audiodramatem kompletně seznámit. Předložili nám jej jako hotovou věc zhruba před třemi měsíci,“ konstatuje Miloslava Kalibová, která v Lidicích ztratila otce, s matkou a sestrou přežila 3 roky v koncentračním táboře a koncem války pochod smrti. Setkání s autory projektu tak lidické ženy a děti považují spíše za formální krok, který má projektu dát větší váhu. „Naše připomínky, zejména ta, která se týkala pana Kubíka, nebyly vzaty v úvahu,“ doplňuje Kalibová.

Celonárodním symbolem je lidické území již sedmdesát let. Pro Lidické je to však stále především místo, kde jsou pohřbeni jejich blízcí a kde stály jejich domovy. „Vzpomínání na lidickou tragédii považuji za velice intimní záležitost. To, co si moji příbuzní alespoň posmrtně zaslouží, je pravdivé zobrazení jejich osudů a doby, ve které žili. Protektorát nebyla procházka růžovým sadem, jak se nám autoři projektu snaží naznačit,“ doplňuje Antonín Nešpor syn Anny Horákové (Nešporové) a synovec jednoho z českých válečných pilotů pocházejících z Lidic.

K tomuto prohlášení lidických se připojuje reportér pan Stanislav Motl